

ديوان

فقير مست محمد مقيم رح

حضرت فقير مست محمد مقيم صوفي القادري قدس سره الله جي سوانح عمري ۽ ڪلام

تحرير ۽ سهڻيندڙ

فقير طارق حيات لشاري

درگاه حضرت پُڊل فقير صوفي القادري

لودرا، شڪارپور (2012)

ٻه لفظ

سڀ کان پهرين اُن مالڪ ڪريم ۽ مرشد جا ٿورا جن جي لطف و ڪرم سان جي ديوان مرتب ڪري اوهان جي آڏو پيش ڪيو آهي. هن ديوان جي تياري دوران درگاه حضرت ٻُڍل فقير جي گادي نشين حضرت فقير عبدالغفار بابو سائين ۽ حضرت فقير ثنا الله سائين جن جا لک لائق جو پاڻ مون کي هر وقت همٿائيندا ۽ منهنجي رهنمائي ڪندا رهيا. ڪافي موقعن تي پنهنجي مصروف زندگي مان وقت ڪڍي قيمتي مشورن سان نوزيندا به رهيا.

هن ديوان مرتب ڪرڻ دوران مون کي صرف هڪ قلمي نسخي جي نقل دستياب هئي جيڪا ڪافي پراڻي حالت ۾ هئي. اُن قلمي نسخي جو ڪاتب سليمان فقير ساڪن شهر جهان خان هو. اُن نسخي ۾ ڪافي جاين تي لفظ مٽيل ۽ مشڪل صورت خطي ۾ هئا. جنهن جي ڪري مون ڪوشش ڪري درگاه جي انهن فقيرن سان رابطو ڪيو جن کي حضرت مست مقيم جن جو ڪلام ياد هو. تن فقيرن مان فقير غلام حسين ابڙو ۽ فقير نظير حسين ابڙو جو ٿورائتو آهيان جيڪي وقت به وقت منهنجي رهنمائي ڪندا رهيا.

هن ديوان ۾ اگر ڪٿي ڪا ڀل ڇڪ ٿي وئي هجي ته مهرباني ڪري پنهنجي رائي ڪتاب ۾ موجود ايدريس تي موڪليندا ته جيئن ان کي بهتر کان بهتر بڻائي سگهجي.

آخر ۾ ڏٺي در عرض ته شل مون هي علمي پورهيو قبول پوي. ان مان طالبن ۽ عقيدت مندن کي وڌ ۾ وڌ فائدو پوي.

02/11/2012

سگ در درگاه ٻُڍل فقير

طارق حيات لاشاري

مهر محلو، نيو پنڊ، سکر

tariq.lashari@gmail.com

0333-7116642

حضرت شهنشاه پُڊل فقير صوفي القادري ۽ سندن فرزند فقير مست محمد مقيم صوفي القادري جي
هڪ يادگار تصوير

حضرت شهنشاه فقیر مَسْت مُحَمَّد مَقِیم
صوفي القادري

حضرت فقير مست محمد مقيم جن جو خانداني شجرو

فهرست

6	سوانح عُمری: حضرت فقیر مست محمد مقیم صوفي قادري
6	پیدائش
7	سیرت
7	مجازي عشق
9	وصال
10	مولود
11	کافیون
101	کانگل جا بیت
107	بیت مترقم
111	سسئي جا بیت
114	سسئي جو ٽيه راتيون

سوانح عُمرِي

حضرت فقير مست محمد مُقيم صوفي القادري

سند جي اهل ولايت بزرگن جو نالو هميشه کان ئي تصوف جي دنيا ۾ مٿاهون ۽ مان وارو رهيو آهي. سند جي فقيرن محي الدين ابن عربي جي وقت کان وٺي پاڻ کي پروڙڻ جي ڄاڻ ۽ پيغام ڏيندا رهيا آهن. انهن عشاقن ۾ حضرت شاه لطف الله قادري، حضرت شاه عبدالطيف ڀٽائي، حضرت پير محمد راشد روضي ڌڻي، حضرت سچل سرمست، شاه عنايت شهيد، حضرت قادر بخش بيدل، حضرت صوفي روحل فقير ۽ ٻين هند سند جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ حق جو هوڪو ڏنو. اهڙن املهه هستين ۾ حضرت فقير بيدل فقير صوفي القادري جن جو فرزند ارجمند حضرت صوفي فقير مست محمد مُقيم به پاڻ پنهنجي مٿ پاڻ هو.

پيدائش

حضرت فقير مست محمد مُقيم جن جي پيدائش جي بابت صحي معلومات راقم الحروف کي نه ملي سگهي. پاڻ جن پيدائش 1880 جي ارد گرد ڳوٺ درگاهه بُدل فقير، شڪارپور ۾ ٿي. پاڻ ننڍي هوندي کان ئي پنهنجي والد ماجد شهنشاهه فقير بيدل سائين جن جي صحبت ۾ رهيا. بقول بيدل سائين جن جي ”مست مُقيم مون کي ڏاڍو پيارو آهي.“ اهڙي روايت درگاهه جا فقير به ڪن ٿا ته حضرت بيدل سائين جن حضرت مست محمد مُقيم جن کي وڏ ۾ وڏ پائيندا هئا. جيستائين پاڻ پنهنجي اکين سان پنهنجي مربي پٽ کي نه ڏسندا هئا ته دل کي سک ۽ آرام نه ملندو هين. ائين ڪئي چئجي ته حضرت مست محمد مُقيم جن شهنشاهه بيدل سائين جن لاءِ محبوب جي صورت هئا. وري ان جي ابتڙ حضرت مست محمد مُقيم سائين هميشه شهنشاهه بُدل سائين جن کي هڪ مربي پير مغان وانگر ڪري ڏنو. فقير مست سائين جن جڏهن به بيدل سائين جي سامهون ويٺا ته با ادب ٿي دوزانو ويهندا هئا. حضرت مست محمد مُقيم مرشد سائين حضرت بُدل سائين سان عقيدت جو اظهار پنهنجي بيتن ۾ هن ريت ڪيو آهي:

”نڀڻ ڪئي تون نهار مرشد نانءُ مولا جي“

هڪ ٻئي هنڌ فرمايو اٿن:

”مست مُقيم کي هر دم هادي، ٻڌل پري ڏي جام“

سيرت

حضرت فقير مست محمد مُقيم کي پير مغان طرفان عشق جي ڪا اهڙي عنايت مليل هئي جو پاڻ جيڪو وقت خلوت ۾ ملندو هين سو محبوب سان روح رهاڻ ڪندي گذرندو هين. پاڻ رات جو آرام ڪين ڪندا هئا. گهڻو ڪري فقرائن کي وحدت جا راز سمجھائيندا هئا يا وري راڳ ويراڳ جي محفل مان عشق جي آڳ کي توڙ تائين پهچائيندا هئا.

ٻڌل سائين جن جي موجودگي حضرت مست محمد مُقيم جن طالبن لاءِ هڪ مثالي مرید جي صورت هئا. ٻيا فقير سائين حضرت مست محمد مُقيم جن کي ڏسي حقيقي مرید هئڻ جي معنيٰ پروڻ جي سعي ڪندا هئا. ائين ڪئي چئجي ته ٻڌل سائين جن حضرت مست محمد مُقيم جن صورت ۾ طالبن کي اها پئي تلقين ڪرڻ فرمائي ته ”طريقت جو طالب هيئن هوندو جيئن حضرت مست محمد مُقيم جن آهي.“

مجازي عشق

ڪنهن درويش جو قول آهي ”المجاز قنطرتہ في الحقيقت“ يعني ”مجاز حقيقت ڏي وڃڻ لاءِ هڪ پل جو ڪم ڪندو آهي.“ حضرت فقير مست محمد مُقيم جن ازلي حسن جو مشاهدو وٺڻ لاءِ هميشه پياسي رهندا هئا. پاڻ پنهنجي زندگي ۾ هڪ سڄي عاشق وانگر وحدت جي باغ جي گلن جو واس ورتو. سائين حضرت فقير مست محمد مُقيم جن به اهل ولايت بزرگن وانگي مجاز جي منزلن مان اڪري پار ويا. انهيءَ مجاز جي سموري سفر ۾ سندن مرشد حضرت ٻڌل فقير سائين جن سندن همراھ هيا. انهي مجازي محبت جو هڪ حيرت ۾ وجهندڙ قصو جيڪو حضرت فقير مست محمد مُقيم جن جي زندگي ۾ پيش آيو سو هت بيان ڪرڻ ضروري آهي.

حضرت فقير مست محمد مُقيم جن سلطان ڪوٽ جي پٺاڻن جي هڪ نيڪ صورت ۽ نيڪ سيرت خاتون جي مجاز جي الس تي چوٽ جا شڪار ٿيا. فقير سائين جن جو عشق ڪو دنياوي ڪو نه هو. اهو عشق اکين جو اکين سان هو. فقير سائين جن جو عشق ڪيترا ورهه جاري رهيو. فقير سائين جن کي پنهنجي محبوب سان ايترو ته لڳاءُ هو ڳالهه وڃي جيئن مرڻ جي قسمن تائين پهتي. انهيءَ دوران فقير مست سائين ان مجازي عشق جو اهڙو لُڪُ ڪيو جو ڪنهن کي خبر ڪونه پئجي سگهي. چوندا آهن ته عشق ۽ مُشڪ ڪونه لڪندو آهي. اهڙي طرح هڪ ڏينهن فقير مست سائين جن محبوب رضائي الاهي سان برقعو مٽائي ويا. هوڏانهن فقير سائين جن جي محبوب دم ڏئي حوالي ڪيو. هيڏانهن فقير سائين جن اُٿي کڙا ٿيا. اکين مان نير ۽ سرتي خاڪو وسائي محبوب جي جسد خاڪي کي وٺڻ لاءِ فقراھ کي سڏ ڪيائون. جڏهن فقراھ کي خبر پئي ته انهن کان چرڪ نڪري ويا. اهو

ان لاء ته ان دور ۾ سلطان ڪوٽ جا پٺاڻ هڪ ته پنهنجي قبيلي جا سردار ۽ ٻيو ته تر ۾ سندن وڏو اثر رسوخ هيو. ڪنهن جي مجال ڪونه هوندي هئي جو پٺاڻن جو نالو وٺي. انهن جو نالو وٺڻ خاص ڪري ڪنهن ننگ جو چڻ خطري يا وري موت کي دعوت ڏيڻ جي مترادف هيو.

اهو خيال ڪري فقيرن سائين مست مقيم کي سمجهايو ته، ”سائين جو وڃڻ مناسب ناهي.“ پر فقير مست سائين فقيرن کي چيو ته، ”اسان پنهنجي محبوب سان قول قرار ڪيا آهن جيڪي اسين پاڙيندا سي. فقيرائي جو جسد خاڪي درگاهه ٻڍل سائين وٽ دفن ٿيندو. سو اچو ته هلون.“ مرشد جي امر کي برچشم رکي فقير سائين مست محمد مقيم جن سان روانو ٿيو.

جيئن ته سائين جن جو فقير هٿين خالي هئو سو هلڻ مهل انهن جي دلين ۾ خيال آيو شايد هو موت جي منهن ۾ پيا وڃن. سائين مست مقيم جن اهڙو اندازو باطني طريقي سان لڳائي ورتو ۽ فقيرن کي چيو ته ”اوهين ڪو اُڪو نه ڪريو اسان توهان سان گڏ آهيون، توهان جو ڪو وار به ونڱو نه ڪندو.“ اهڙي آلت ڏيڻ جي فقيرن جي همت وڌي وئي.

اُتي پهچڻ بعد سائين مست مقيم جن پٺاڻن جي حويلي ۾ اندروني پهتا جتي سندن محبوب جو جسد خاڪي رکيل هيو. اُتي موجود خواتين ۾ شور وغل پئجي ويو. تان جو اها خبر ٻاهر تڏي تي ويٺل مردن تائين پهتي. سو اُهي وٺي ڀڳا. جهڙي مهل گهر ۾ سائين جن جي آمهون سامهون ٿيا ته غيرت ۾ جلي پجي ويا ۽ سائين جن کي نقصان پهچائڻ جو ارادو ڪيائون. تهڙي مهل سائين مست سائين جن انهن پٺاڻن کي هڪل ڏيئي ڪري چيو ته، ”متان اڳرائي ڪئي ٿو.“ هي اسان جي فقيرائي آهي. اسان جا هن سان نينهن جا قول قرار ٿيل آهن. سو هن جو ڪفن دفن اسان ڳوٺ ۾ ٿيندو. اسان هي پاڻ سان گڏ ڪٺائي ويندا سون.“ اهو ٻڌي هو ويتر ٽپي ويا. ان مهل ويرين جي وچ ۾ بيهڻ ڪنهن جوڌي جوان ڪو ڪم هوندو آهي. سائين جن بلڪل بي خوف هئا. هنن مان ڪنهن چيو ته، ”توهان جي محبت ۽ قول قرار ڪوڙا آهن.“ جنهن تي سائين مست مقيم جن کي جلال اچي ويو ۽ فرمايائون ته، ”جي هيءَ فقيرائي پاڻ توهان کي چوي ته پوءِ توهان مڃندو؟“ اهو چئي سائين جن فقيرائي ڏي منهن ڪري فرمايو، ”اُت فقيرائي، هنن کي ٻڌاءِ.“

ان بعد جيڪو ٿيو سو اُتي موجود ڏسندڙ اکين جون وايون بتال ڪري ڇڏيون. مماتي واري فقيرائي ڪفن مان سر ڪڍي اُٿي ويهي رهي. پنهنجي مائٽن کي مخاطب ٿي چوڻ لڳي ته ”توهان هي ڇا پيا ڪيو. منهنجو سائين جن سان پاڪ محبت آهي ۽ تا قيامت رهندي. متان اڳرائي ڪري ڪو غلط قدم کنيو ٿو جو ساري عمر لاءِ پتجي نه وڃو. سائين جن جي هستي جي سُڃاڻ ڪريو.“ هنن لفظن بعد فقيرائي سائين جن سان ڪنن ۾ ڪجهه ڳالهائون ۽ پهرين واري حالت ۾ سمهي پئي.

هي ڪرامت ڏسي اُتي موجود تمام مرد ۽ عورتون سائين جن جي قدمن تي ڪري پيا ۽ گستاخي جي معافي وٺڻ لڳا. پاڻ انهن کي معاف ڪيو ۽ فرمايو ته، ”اسان هاڻي هن فقيرائي کي پاڻ سان گڏ ڪٺائي ويندا سين.“ جنهن تي پٺاڻن جي چڱي مڙس سائين جن کي ڳچي ڳارو ڪري ۽ هٿ ٻڌي ڪري عرض ڪيو ته، ”سائين، هي فقيرائي اسان جو ننگ آهي. جي هن جو جسد خاڪي ڳوٺ کان ٻاهر ويو ته ان

سان اسان جي پوري راڄ ۾ بي عزتي ٿيندي ۽ اسان ڪنهن جي اڳيان منهن نه کڻي سگهندا سي. توهين ۽ توهان جا فقير ڀلي هن فقيرائي جو جنازو کڻي هلن. مگر مهرباني ڪري هن کي دفن اسانجي ڳوٺ واري قبرستان ۾ ڪيو وڃي.“ اهو ٻڌي سائين جن انهن جي عزت رکي فقيرائي جي جنازي کي فقراڻن سان گڏ کڻي ڪري پٺاڻن جي قبرستان ۾ دفن ڪيو. اتي ئي ڏينهن گذارڻ بعد سائين جن پنهنجي ڳوٺ واپس آيا.

وصال

ان واقعي بعد فقير مست سائين جن ڪافي اداس رهندا هئا ۽ ڪنهن شئي ۾ دل نه لڳندو هين. بس هر گهڙي محبوب کي پئي ياد ڪيائون. چون ٿا ٿيڪ هڪ سال بعد جيئن سائين جن جو پنهنجي محبوب سان وڃڻ ٿيل هو. سو سائين جن ڪنهن فقير کي چيو ته ڪاغذ ۽ قلم کڻي اچي. فورن حڪم بجا آوري ڪئي وئي. سائين مست سائين جن ان مهل پنهنجي وصيت لکي فقراڻن جي حوالي ڪئي ۽ ڪجهه ماڻهن لاءِ ڀارتون ڪيائون. پوءِ سائين جن پنهنجي بابا سائين حضرت ٻُڍل فقير ۽ پنهنجي مربي پائر سائين فقير عبدالڪريم سائين ۽ فقير عبدالحڪيم سائين جن سان آخري ملاقات ڪري موڪلائي ورتي. انهيءَ بعد سائين جن ”يا علي مدد“ چئي چادر ٽاڻي سمهي رهيا. سائين مست مقيم جن جو روح مبارڪ انهيءَ حالت ۾ پنهنجي ازلي محبوب سان وڃي مليو.

مولود شريف

چوڻي لڳ پني رين آيو، آيو محمد آيو
پرڻي رات رسول جي، حورن هندڙو وڇايو
پرڻي رات رسول جي، ملڪن مشڪ ملايو
مرڻ ويل مقيم چوي، ڪلمين ساڻ هلايو

چوڻي لا اله الا الله، ڪلمون ڪيو نصيب الله
وڳا نغاري دين دام چڙهيا احمد شاه
نلهي آءِ ٻيڙي دين دي، لوڏن لهرن کان بچاءِ
قبر انداري ڪوئي، ناهي چلڻ جي جاءِ
عملين والين اڏر گئي، بي عملين جو ته الله
بابا بيبي فاطم جا، امت ڪا ملجا
مرڻ ويلي مقيم چوي، ڪلمين ساڻ هلاءِ

ڪافيون

ڪافي روپ ڪوهياري (مانجه)

ويئي مان ته جَلان، جانب جي ته جوشن ۾
راتيان ڏينهان مان هتي، سُر ڪنهن سان سَلان
سِڪَ جنهن جي آ ساهه ڪي، تنهن سان شال مِلان
قُربئون ڪندا وري هن تي، هُوت اچي ڪري هَلان
ويئي سُتي وري نند ۾، برهه ڏي ٿو پِلان
جيڪا ڪيائون ڳالهڙي، تنهن سان ويئي پِلان
تڪيئون پرينءَ جي پار ڏي، چوهه منجهئون ٿي چِلان
ماندو مست مُقيم ٿو رهي، وهندو ڪيو وصلان

ڪافي روپ ڪوهياري (مانجه)

سندي پرين پچار ويهي هت ڪيئن مون وساريان
نينهن نهوڙي ناڙ ڪيم پلپل ڪيان ٿي پُڪار
جانب جڙي ويم جيءَ ۾ سندي عشق لغار
راتيان ڏينهان روح ۾ طلب تنهين جي آءِ تار
محبت جي ته مست مُقيم ڪي، ميخ هئي منار

ڪافي روپ ڪوهياري (مانجه)

جُوڳي ويڙا پنهنجي وطن تي، سانگي مُسافر يار
وجهي ويا پيچ پريت جو، تن اندر ڪا اندر
ڪڏهن وسري ڪين ڪي، تن جي سار سنڀار
موهي مَنُ مُقيم جو، سرها ٿيا سردار

ڪافي روپ ڪوهياري (مانجه)

مُحِب مِثا منٺار من ڪا ٻاجه پوئي
جادو هنيو جان مڙ ڇياس ڪيو ڪلتار
پاڻ ڪئون پاسي نه ڪيو، ڪامل سائين قريدار
مونڪي پسند تون ٿئين، سُهڻل گل گلزار
نالي نان الله جي، مُقيم پرتو ٿي يار

ڪافي روپ ڪوهياري (مانجه)

آهن روز ڪي جهوڪان، جانب جون ته جبل ۾
لايائين اچي اچڻ سان، محبت سنديون موڪان
رمز رنديءَ انهيءَ راز جو، خبر نانهين لوڪان
هيائين اچي اندر ۾ نينهن سنديون ڪي نوڪان
مقيم ڪيو سرتي، ٿهڪ ڏيئي ايهي نوڪان

ڪافي روپ ڪوهياري (مانجه)

پيرين پنڌ ڪري، ويندس خان پنهل ڏي
لتاڙيندس سر لڪن ڪي، تنهنجو نانءُ سري
هن ڏکيءَ جي ڏک ڪئون، ڏونگر پيو ته ڏري
اڻندس اسرويل ڪي، منجهئون ذري
ناقص هن ته مقيم ڪي، گهوت اُتي گهري

ڪافي روپ ڪوهياري (مانجه)

سڄڻ لھ تون سار ميان، سوراڻي جي سڄ ۾
ويئي ستي نند ۾، طلب تنهنجي آھ تار ميان
سرڪ وارن سان سپرين، وڻي نه وجهه هڪ وار ميان
تو ريءَ هن مسڪين ڪئون، نيئن وهن ٿا نار ميان
پنهنجو ڪر پورهيت ڪي، دلبر ڪر نه ڌار ميان
ناقص هن ته مقيم ڪئون، ياقِي نه ٿي يار ميان

ڪافي روپ ڪوهياري (مانجه)

دلا سو ڏيندا، بيرگڻ ڪي برڻ
پورهيت آهيان پر جي، چڏيون نه ويندا
ناتو هن مسڪين سان، نيايون نيندا
دانهن سڻي دلگير جون، آري شل ايندا
مست مقيم سان ڳالهائون، وارث اچي ونديندا

ڪافي روپ ڪوهياري (پيروي)

مونڪي وڌو آه ماري، جيڃان جوش جتن جي
راتيان ڏينهان روح کي، ڳڻتي ايها ٿي ڳاري
اندر اداسي تو لئي، پلپل پيو ٿو پڪاري
جوش جلايم جيءَ کي، ٻاڦ وڌو آ ٻاري
من ته منهنجي کي آه آسرو، ويندم گهوٽ گهڙي هت گهاري
سرتيون سور سڄڻ جي، ٻيا وهم ڇڏيا وساري
بيقرار برهم ۾، جيڪو اچي سگهه ساري
ڏنم جي ته اکن سان طلب تنهن جي ٿي تاري
مقيم آهي تنهنجي.....

ڪافي روپ ڪوهياري

ڇا ڪون چو ته ڇڏي ويا، هيءَ نمائي پوءِ هتري
گوليءَ هن ته غلام ڪي، گورن سان ته گڏي ويا
هن هيئي منهنجي حال تي، قياس ته ڪو نه ڪري ويا
سُتي پئي هيس سيچ تي، سائل ڪي نه سڏي ويا
ناقص هن ته مقيم ڪي، محبت منجه ماري ويا

ڪافي روپ ڪوهياري

شال نه ڪنهنجي دلڙي اڙي، سرتيون سورن ۾ ٿو ساهه سڙي
درد مٿون دم دم ڪري دل دانهون، رندڙا ڏسيون ٿي روز رڙي
جهڙي تهڙي يار پنهنجي جي، منهنجي پنهل سان پتڙي پڙي

من ۾ مقيم ڪي محبت ميخان، جانب ويو اٿس جيءَ ۾ جڙي

ڪافي روپ ڪوهياري

پرين جي پاڙي، مولا اُتي نئين ماري
ويندس آءُ ته انهن ڏي، جن لاءِ ٿو ساهه سنڀاري
جانب ڪاڻ ته جبل ۾ پلپل پيو ٿو پڪاري
ڏسڻ سان ته مقيم ڏي، نرتئون شال ٺهاري

ڪافي روپ ڪوهياري

چو ٿيون مون کي جهليو ، ويندس خان پنهل ڏي
سنگت جي ڪري ويو هن سان، برهم ڪرويو پلو
راتيان ڏينهان منهنجي روح ۾ اُپري سور سلو
رستو وٺي هن انهيءَ راه جو، چاهه منجهائون چلو
جي ته پسو اوهين پَر کي، جوشن منجهه جلو

مقيم لڌو وري ان جو، ڳولي يار ڳلو

ڪافي روپ ڪوهياري (جهنگلو)

محبت مست ڪيو، سهڻي يار سڄڻ جي
ميخان مُنهنجي من ۾ هڻي هوت ويو
سڪ سڄڻ جي ساه ڪي، سورن سخت ڪيو
جادو جانب جيءَ ۾، جڙي جت ويو
راتيان ڏينهان پوريءَ جو، چوري ڇت ويو
ناقص تنهنجي عشق ۾، مقيم مست ٿيو

ڪافي روپ ڪوهياري

پنڌڙا پير پرينءَ جا گهير گهٽيون چو ٿا اوھين پوءِ مئي ڪي جھليو
اُٿي اسرويل جو، پنھل ويا جيءَ جو رات وٺيون
ويندس رھندس ڪينڪي، جبل ڪري توڙي جاڙون جُٺيون
ووڙي لھنديون سي ھوت ڪي، محبت منجھ پوءِ جيڪي وٺيون
موھي ويا تہ مست مقيم ڪي، سيرن منجھ پوءِ ڏيئي ستون

ڪافي روپ جوڳ (مانجه)

تخت هزارا صاحب ويس مٿا ڪي آيا
چاڪي نام چايس، پير پرت م پائيس،
بار برهه دا آيس، جوڳي سڌا ڪي آيا
عشق جڏاهين آيس، پولو برهه پچايس،
محبت مچ مچايس، مُرلي وڄا ڪي آيا
هتڙي اولا ڪرندا، دليون پيا جو ڦرندا،
ٿور عجائب ٿرندا، رمز رلا ڪي آيا
شاهن جو ته شاهي، ملڪ دلين جو ماهي،
مقيم ٿيو آهي راهي، رنگ رچا ڪي آيا

ڪافي روپ جوڳ

قرب تنهنجو ته ڪمال، ڏنم يار اکين سان
نينهن توهان جي جو نشان اسان وٽ، برهم هيس بر حال
ذڪر توهان جي ذاتيءَ واري، اندر ڏنو ته احوال
محبت منهنجي من ۾، بيشڪ آه ته بحال
راهه انهيءَ سان ڪيئي رهبر راهي، هاڻي موٽڻ آءُ ته محال
مست مقيم ڪي ڪيئي مرشد سائين، موتي گوهر گل لعل

ڪافي روپ جو ڳ (مانجه)

جو ڳي جادو لايو سور سهڻ مون آيا، پيچ دلي جا مون پايا، سور سهڻ مون آيا
راتيان ڏينهان تنهنجي لئي جيءَ جيڪي ٿو منهنجو
ڳالهه ڪيان مون ڪنهن سان باري برهه جنهنجو
هوت هئي ويو هيڪر ڏونگر ڏوڙن آيا
دل ۾ دلبر پور پون ٿا مانڪي
ساڙيو سرتيون نينهن ويم جو لاکي
دڪي دانهن ڪري، آڻن اورن آيا
روز ازل ڪئون تنهن سان منهنجو پيچ پيو
چڙهي نمائي نند ۾ پنهل ڪيچ ويو
ماندي هيءَ مري، آڻن اورن آيا
لوڪ لاڳاپا لاهي ويندس توڙي ڪاهي
ڪندو مهر مون تي چپر هي ته چاهي
رڪ سچائي ساهه ۾ هي سر گهورن آيو
محب مليو آءِ جنڪي سڪ صحبت تن کي
مقيم هار تنهنجو ڳچي آه ته ان کي

بیرنگ برھ باری، گھایل گھارڻ آیا

کافي روپ جوڳ (بروو آسا)

هيٺا ٿيا اتم حال، منهنجا سائين ريءَ سچڻ جي
جانب هن جڏي سان، ڪڏهن ملندڙ شال
سنياريندي هوتن کي، لنگهي ويا ڪي سال
راتيان ڏينهان هجي هن سان، ڪڏهن ٿيندا وصال

هن ته مقيم ڪئون هتري، جروهه تو جال

ڪافي روپ جوڳ

مان وٽ پرين ايندم ڪڏي، قاصد خبر ڏي ڪا ڪري
پرين سندي پار ڏي، اڪڙيون مثل منار ڏي،
رويون نهارن راه ڏي، جانب بنان جيءُ پيم جهري
حب آهي هنڪي گهڻي، جيڪا پنهل تو کي وڻي،
ڄاڻي تو هڪڙو ڏٺي، ڳڻتيءَ انهيءَ ۾ ويو ڳري
مان سان اچي ميلو ڪري، ساعت هتي هڪ نا سري،
وارث اچي ڪا ور ڪري، محبت انهيءَ منجهه پيو مري
هن ته مقيم ڏي آءُ هلي، پير چمي تنهنجا چلي،
ڳرين لڳئون ڳلي ڳلي، منڙو پوي تڏي ٺري

ڪافي روپ جوڳ (ڌناسري)

ٿورو سگهان مون نه لاهي سگهان تنهنجو وو يار پيارا
محبت تنهنجي محو ڪيو الام گهورو دم تم دل گهائي
لکن هزارين هن ته گوليءَ کي الام نيٺ ڏٺو نوائي
راتيان ڏينهان خيال اسان کي الام پرين وٽ پڄائي
مست مقيم کي ايڏاهين الام سجدو ڪرڻ جڳائي

ڪافي روپ جوڳ

دلبر توهان جي عشق ۾ ماندي مثل مون ٿي لڄان
منڙو منهنجو مشتاق آه، تو ريءَ سڄڻ غمناڪ آه
تو کان سواءِ نڪو ساءِ آه، پيرا پنهل تنهنجا پڄان
سينو سوز فراق سان، ڀريو وڌي راتيون ڏينهان
هي حال مون ڪنهن کي چوان، تو ريءَ سڄڻ ڪين ڪڇان
عقل مون جيڪو هيو، ساڙي تنهنجو سوز ويو
ڏسي پنهل مون ڪوڏيو، جنهن سان ٿين خوشان
مقيم سندو جيڪو حال آه، تو کي پرين معلوم آه
تنهنجي گهرون جو ڪو گهاءِ آه، بره ڪري تڏي پڄان

ڪافي روپ جوڳ (برو آسا)

نيٺ ڪٿي تون نهار مرشد نانءُ مولا جي

ڳالهائڻ ٻولھائڻ تنهنجو رايو، چشمن کي ته چمڪار

ناز منجهارئون ڪڻ نيٺ اسان ڏي، سيني کي ته سينگار

حسن هزاري پنهنجو سهڻا، هن ڏونگر مئون ته ڏيکار

مست مقيم ڪيوسين توهان کي، وائي ايها نه وسار

ڪافي روپ جوڳ (ٽوڙي ڏناسري)

دل ڪسي دلدار ويو، مون ڦران مستان ميان
زلفن سندي زنجير سان، قابو ڪڙن ڪير سان
محبت ڦاسائن مير سان، توڙي هجي سلطان ميان
چشمن سنديون چوڪان ڏئي، دلڙي سڄڻ ڪئي قيد ڪئي
گل ته مونڪي ڪانه پئي، ڏسي ٿيس حيران ميان
لبن سندن لالي لڳل، اندرون تنهنجي وري موتي پوتل
غب غب والڙا گلڙا گليل، پسي ٿيس پريشان ميان
مست مقيم موهجي ويو، ماڻو پرين تو جيڪو ڪيو
مونڪي وڃڻ تن ڏي پيو، وڃي ٿيندس قربان ميان

ڪافي روپ جو ڳ (ڪوهياري)

مونڪي واه وڻي اٿم وائي، دلبر ٺٽو ڪائي لائي
ڳجهه اندر ۾ جيڪا ڳالهڙي، سڀي ڏٺائون سائي
نذر نماڻي هئي جو هٿڙي، طلب تن جي تائي
يار سڄڻ جو مون کي سدائين، خيال ويو ڪائي
راتيان ڏيهان مست مقيم کي، سندي وحدت وائي

ڪافي روپ جوڳ (ڪلياڻ پيروي)

پرين جي پار جا پاندي ڏجانءِ خوش خبر خيراني
منڙو تن لئي آهي ماندو، سڪي ڏينهان رات ناهين واندو
برهه ته جي ڪير باندو، دلبر يار دوراني
سڪي ساري هنجون هاري، تن لئي يا نھاري
سرڙو هيءَ ڪڏهن نه واري، ڪجو ڪا محب مهرباني
اداسي حال هن جو آهي، تنهن ڏي اچي سڄڻ ڪاهي
لعلن وڃو ليڙو پائي، هي هنڌي ڪا حيراني
مقيم مست ٿيو هاڻي، موهيو تنهن کي تنهنجي ماڻي
الله تو کي ايڏهون آڻي، شاهن شاهه شاهاني

ڪافي روپ ڪلياڻ پيروي

ميلو منهنجو عجيب سان، ادا قاصد ڪڏهن ٿيندو
جن جي تانگهه آتن کي، ملي محبوب سو من کي
ٿي راحت سچي روح کي، ندر هيءَ نال جڏهن نيندو
پرين جي پار جا پاندي. حقيقت ڏي ڪا هوتن جي
تڏهن هئي جوڳڻ جيئندي، جڏهن جانب اچي ملندو
مقيم آيو برهه باري، سچڻ ڏيندءِ ڪا دلداري
ٿيان قربان لک واري، اڳڻ جڏهن پير پائيندو

ڪافي روپ ڪلياڻ پيروي

ڪڏهن ايندين سهڻا سائين، نماڻيءَ جي پڪي پيهي
ڪيان ٿي درد مان دانهون، ٻئي هٿڙا ٻڌي ٻانهون
ايندين تون يار ايڏاهون، اوريون ڏکڙا گڏ ويهي
ملڻ لئي يار هان ماندي، ناهيان مان وار هڪ واندي
پڇاين روز ٿي پاندي، دهڪي ٿي درد ۾ ديهي
جڏي محبوب هت ايندو، مقيم سرهو تڏي ٿيندو

جدائي جا داغ سڀ لاهيندو ويندو اڳڻ تي ويهي

ڪافي روپ جوڳ

هن نمائيءَ جو ننگ مالڪ آءِ تو تي

تو ڪئون سواءِ ٻيو ڪين سجهي ٿو، تون آنءِ وارث وڪائي جو

دل توهانڪي روز سنڀاري، تو آنءِ جانب جو ڳيائيءَ جو

هٿ هٿ آسرو تنهنجو آهي، تون ڪامل ڪوهائيءَ جو

مست مقيم ٿي، مرشد راضي، تو آنء الله اداڻي جو

ڪافي روپ جوڳ

رانجهن رمزن وارو، مولا مون کي ملايو
راتيان ڏينهان دل منهنجي کي، گهور نيشن جي گهايو
ويٺي ستي سهڻل سائين، پيچ تنهين سان مون پاتو
محبت ڏئي من منهنجي کي، روح تن ته ريجهايو

هن مقيم کي سهڻل سائين، نينهن نينهن سان لايو

کافي روپ کوهياري

پول نه پيو ڪو پائنجانءِ، ڄاڻ انهيءَ کي تون ڄاڻجانءِ
پري نه پائنڇ يار سڄڻ کي، صورت منجهه سڃاڻجانءِ
ظاهر باطن حق ايهوئي، وائي پي نڪا وارجانءِ
خطرا خيال وهم وجودي، ڳالهه انهيءَ سان ڳارجانءِ
اندر ٻاهر آهي اهوئي، لعلڻ ليئڙو پائنجانءِ

مست مقیم رمز انهيء ۾ شڪ شبھ نہ تون آڻجانءِ

کافي روپ جوڳ (کوهياري)

جيڪو رکي توسان ياري، بڙچين تن کي باري
نينهن جون نوکان تن کي هٿين ٿو، کان مارين ٿو ڪاري
ساه سڪائين تنهنجي سڪ ۾ جروهائين تن کئون جاري
فقر منجه تن کي قاسائين، گل ڳچيءَ وجهي ڳاري

مست مقيم تو وٽ سائين، ظاهر ڪري زاري

ڪافي روپ ڪوهياري

مان جهاتي ڪا جو پاڻي، ٺٽو ڪوهياري لاتي
سينو سوز فراق ۾، جان ڪنبي جند چاتي
سمجھي سر صحي ڪيم سارو، ذکر سٿي پوءِ ذاتي
دائم ديس انهيءَ ۾، خيال وڃي ٿو خاطي

موهيو مست مقيم چئي، قرب وڙهي ڪا ڪاتي

ڪافي روپ ڪوهياري

رات ڏينهان مان روز ڏسان ٿي، اعليٰ حُسن عجيبن جو
ظاهر باطن وچ سيني ۾، ڪامل قرب قريبن جو
رهبر جنين تي راضي آهي، اُتي ناهي ضرور نصيبن جي
حاکم حڪمت جو آ سائين مالڪ، دارون درد مريضن جو
مست مقيم هر دم هادي، ضامن ضعيفن جو

ڪافي روپ ڪوهياري

اسان پاڙي هون نه پڙوا هون، قرب هاديءَ جي ۾ ڪرڙا هون

موتوا قبل انت موتو، مام انهيءَ ۾ مرڻا هون

فاڌڪروني اڌڪرڪم چاڙهه انهيءَ ۾ چڙهڻا هون

ظاهر باطن رمز انهيءَ سان، سوز سچڻ جي ۾ سڙڻا هون

مست مقيم مستي دي وچ، ٿوه ڪنون نا ٿرڻا هون

ڪافي روپ ڪوهياري

اسان سوالي هون نا خالي هون، ساري ملڪ دا والي هون

ظاهر باطن حسن اسانڌا، ڪامل قرب ڪمالي هون

راتيان ڏينهان رمز انهيءَ وچم مستئون مست موالي هون

مست مقیم مستی دیوچ، واحد وصل وصالِی هون

کافی روپ جوڳ (وهاڳ)

نازڪ حسن تنهنجو آهي، جيڪو اچي مطلب پائي
زلف تنهنجا اهڙا آهن، پيچ دلن جا سي ٿا پائن
ڪاڪل جنهن تي ڪهل ڪن، علم عقل تن جا ڊاهي
چشمان تنهنجون جن ڏي ڏسن، هوش عقل تن جو ڪسن
رستو حقيقت جو پسڻ، لعل لهن تنهنجي آئي
چين تنهنجن چرچو لايو، عاشق ڏسڻ جو ڪيو سعيو
جيڪو آيو سوئي گهايو، رستم هجي سو پي چاهي
مرڪڻ محب تنهنجو مٺو، هيڪر مقیم آهي ڪنو

بره سندو ٻاريو بڻو، هيڪر ٻيو ان ۾ ڪاهي

ڪافي روپ ڪانرو (برو پرياتي)

پرين پيچ وڌڙو لڳم بيقارِي، اندر ۾ اداسُ محبت ميخ ماري

سنپاريان ٿي هن کي، راتيان ڏينهان ان کي

مثل مهب من کي، ڪري روز زاري

شب روز ٿي ساريان، هنجون ويٺي هاريان

ايدانهين ٿي نهاريان، چمن ۾ چوڌاري

لڳي ميخ جنڪي، خبر آهي تن کي

ٻي نه ڪل ڪنهن کي، ڳڻتيءَ تنهن جي ڳاري

ملي وڃ هيڪر، مقيم سان جيڪر

وهن روز نيڪر، آيم بره باري

ڪافي روپ پرياتي (برو ڪانو)

حسن جي هزاري ڏسين اکين سان، اچي جوش هر هر دلبر جي درس سان
حسن مئون جو عبرت وٺڻ آءُ فرحت، وسي تنهين ته رحمت
ٻڌين جي ڪنن سان
حسن جي جماليت سان، ڏسڻ آه راحت، ٿئي پوءِ ڪمالت
انهيءَ سوز سخن سان
بيائي ٻوڙ ساندي، رکج پوءِ ياري، وٺج پوءِ بهاري
تون گوهر گلن سان
موهي من مقيم جو، ڏيو يار ڪو جو، جاڳايم جوش جيءَ جو
چشمن جي چمڪن سان

ڪافي روپ ڪنڀات

ڪڏان وٽ يار ميڏي گهر آيا، ڪڏان وٽ رمزين روح ريجهايا
ڪڏان وٽ جاني ڏيڪاري جلوو، ڪڏان وٽ ڪري انساني اولو
ڪڏان وٽ پنج گهٽيس سڀ ڀولو، ڪڏان وٽ نيئن نظر آيا
ڪڏان وٽ ذات صفات هڪائي، ڪڏان وٽ ٻول رکي ته ٻيائي
ڪڏان وٽ وحدت ڪريندا وائي، ڪڏان وٽ بيڪ بنا ڦر آيا
ڪڏان وٽ سهڻل سائين آيا، ڪڏان وٽ گونگهٽ مڪ لڪايا
ڪڏان وٽ پيچ مون سان ڪي پايا، ڪڏان وٽ بره پر آيا
ڪڏان وٽ هار سينگار ڪريندا، ڪڏان وٽ نازين نال لتيندا
ڪڏان وٽ روح ميڏي ڪون ريجهيندا، ڪڏان وٽ خاڪ بدن ڌر آيا
ڪڏان وٽ محبت منجهه مجازي، ڪڏان وٽ ڪون پڇي اُتي قاضي
ڪڏان وٽ راز انهيءَ ۾ راضي، ڪڏان وٽ وائڙي بنڪر آيا
ڪڏان وٽ مست مقيم ٿيوئي، ڪڏان وٽ آيا سوئي

ڪڏان وٽ جادو لڳايس جوئي، ڪڏان وٽ سير سري سر آيا

ڪافي روپ بروو (پيروي ڪانرو)

ڪيو قيد دل کي سهڻل صورت ۾، هنيو ڪان ڪاري سڌا سيني ۾
ظالم زلف زنگي، ڪاڪل سڀ ڪلنگي،
هڻن ڏنگ ڏنگي، رکي سو نظر ۾
ايهي نيڻ نوري، هيو جي حضوري
لٽيو دل سموري، عاشق جي ڏسڻ ۾
حسن تنهنجو اهڙو، بيان ڪيان مان ڪهڙو
هيرو نه لعل تهڙو، چمڪي چمن ۾
مقيم هيءُ جو ماندو، حسن تنهنجي آندو
بره ڪيو آ باندو، ويراڳي وطن ۾

ڪافي روپ جهنگلو

نيهڙو لڳو هوم لاغرضن سان، ناتو نپائڻ آءُ مشڪل بازي
عشق تنهن جي ڪيا اندر آڪيرا، پنهل ڏيندم اچي ڪي ڦيرا
ويندو ڏسڻ سان عقل هي ته ماضي
محبت تنهنجي ماري مون ته آهيان، ڳڻ سڄڻ جا ويئي مون ته ڳايان
پوءِ شال ٿيندا آهي رهبر راضي
گهور نيئن جي وري دل کي گهايو، پيچ تنهن سان مون ازل ڪئون پايو
ايندا اتي ڪي گنوريا غازي
ناز نزاڪت مونکي نهوڙيو، جانب جادو جيءُ ۾ جوڙيو
سهسين وڃن ٿا سُڙ ۽ سازي
مست مقيم ڦرندا سدائي، عشق ڪفر جي ڏني اوگاهي

توڙي هجن ڪي قضا وارا قاضي

ڪافي روپ بروو (جوڳ ڪنڀات)

سڄڻ توکڻون سواءِ مونکي ساءِ ڪين اچي ٿو
دونهون تنهنجو درد جو، دل ۾ روز ڏکي، ساڙيو سور وڃي ٿو
هڪر آءُ عاصيءَ ڏي، سائين لڳ سڄي، ڀرتئون هت پڇي ٿو
سڀرين تنهنجي سڪ ۾، محبت مڇ مڇي، نرتئون نينهن نچي ٿو
مقيم تنهنجي ڪي هتري، رمزن منجهه رچي، باهيون برهه بچي ٿو

ڪافي روپ پيروي

زلف توهان جا ڦهري، مون کي مارن ٿا ڦهري
ڪاڪل تنهنجي قيد ڪرايو، لهر ڏنائون ڪافري
چپن تنهنجن چرچو لايو، لڳل اٿن ڪا بحري
پرون تنهنجن بره بچايو، چشمان ڏيکاري ڦهري

سڪ توھان جي ۾ مقيم ڪئون، نيڻ وھن ٿا ٺھري

ڪافي روپ بروو جوڳ

سڪان ٿي ساري رات لٺو ٿا ڪانگل ڪا ته پرين جي

اچڻ جي ته هن ڏي، وائي هين ڪا وات

ايندا ڪڏهين سپرين، ڪي پرھ ڦٽي پريات

جهوريءَ جيءُ جُھوئو ڪيو، تن ۾ تن جي تات

ناقص هن ته مقيم ڪي، ڏاٽر ڏين تون ڏات

ڪافي روپ جو ڳ (نار ڪٽ)

رات نيئن سو نند ۾ يار ڏٺو هو دلبر
جانب جو ڳي آيو، سهڻون ڪري سعيو،
ازلي هيو رايو، نرتئون آيو ٿر
سونهن تنهنجي اهڙي، ڳالهه ڪيان تون ڪهڙي،
سج چند نه تهڙي، تنهن پرور ڪيو پُر
مقيم هي جو عاصي، حسن تنهنجي جو پياسي،

ڳالهه ايها جو خاصي، خيال ويو ٻيو ڪر

ڪافي روپ جو ڳ (توڙي)

تنهنجي حسن سندو جمال ڏسي، قربان ٿين ٿا ڪامل ڪُسي
دارا سڪندر طوس تونگر، نهوڙيا توهانجي هڪ نظر
تخت چڙهي وڃي پيا بيرنگ بحر هستي هوڻ تن جي ڪسي
عالم عابد توڙي هجن، تبي قرب توهان جي سان ڪين پڄن،
ڏسي تنکي ڏاڍا جوش اچن، جانب اڳيون ڏين سهڻون سسي
هنجي ڏٺو تنهنجو منهن مٺا، قرب حقيقي ۾ پيا سي ڪُئا،
عشق سندا تن اُلا ڏٺا، پوءِ مهر مولا جي تن تي وسي
حورن پرين سلام ڪيا، جن ملڪ انسان ڪيا،
بيائي جيڪي حيوان هئا، لوڙهيائون لاڳاپا تو کي پسي
مقيم جهڙا تو وٽ سڄن، ڪيئي اچن ٿا جام پيئن،

راه وٺي اچن فيض لهڻ، عشق حقيقي ويا سي رسي

ڪافي روپ ڪلياڻ پيروي

هميشه درد دلبر جي، مون کي ڪاهل ڪيو آهي
سدائين سُور سڄڻ جو، نه آهي يار پي ڪنهن جو،
پري ٿو من اندر منهنجو، جبل جهاڳڻو پيو آهي
جُڪي ٿو جان مون جئڙو، پرت مون پيچ ڪو پيڙو،
پائي لعل ويم لئڙو، طلب تائي ڇڏيو آهي
لَنو لعل ويم لائي، مون کي ڪير ٻڌائي،
محبت مچ مچائي، قرب قابو ڪيو آهي
مقيم ماڙي ملامت جي، ڪٿڻ ڪم آءِ ڪنهن جي،

جيڪو اچي سسي تنهنجي، لعلن لاهيو بيٺو آهي

ڪافي روپ ڪلياڻ پيروي (ٿوڙي)

چمن ۾ اڄ بهاري ٿي، ٿيو گلزار پرين آيو
ڪئي گلن خوشي ساري، ٿيو نروار پرين آيو
چمن ڇهڇٽو لايو، پکين بيشڪ اڄ پيارا، ويهي بلبل هر گل تي
ٿيو اظهار پرين آيو
سڪا وڻ ٿيا ساوا، ڏسي جلوو جانب جو، رنگا رنگي ڪليا گلڙا
ٿيو بهار پرين آيو
کلي خوشبو خونڪاري، چمن مئون اڄ خزان ويئي، عطر عنبر چڻڪايو
ٿيو هٻڪار پرين آيو
مقيم ٿيو مست مستانو، پسي چمن چوڌاري، ڪري ناز هر گل سان

ٿيو اسرار پرين آيو

ڪافي روپ ڪلياڻ (ٿوڙي پيروي)

مونڪي ديدار اي پيارا ڪرائڻ توکي واجب هو

نماڻي ڏي پرين نهارڻ توکي واجب هو

اندر مڙات ڏينهن مونڪي، طلب تنهنجي مٺا جاني، سڪائڻي کي سدائين

سنيارڻ تو کي واجب هو

تسائيل اڃ سندي آهيان، پسڻ ديدار تنهنجي لاءِ شراب شوق هن وقت

پيارڻ توکي واجب هو

جدائي جوش تنهنجي ۾، جلي جيئڙو سدا منهنجو، سچائي سُور وارن سان

گذارڻ توکي واجب هو

مست مقيم کي دلبر جاءِ ٿيا سوراخ سيني ۾، ڦٽيل کي منهن پرين پنهنجو

ڏيکارڻ تو کي واجب هو

کافي روپ کوهياري (پيروي)

رات رهي وڃ رات، جيءَ ۾ اٿم جهوراڻا

دل ۾ درد فراق جا، اُلاُ عرش اڏاڻا

تو ريءَ هن ته جهان ۾ ڪنهن سان ڪنڊيس ماڻا

جاڪون جدائي تو ڪئي، ڪاڪ ڪندا ڪوماڻا

مست مقيم جا سڪ تنهنجي ۾، سنڌ سنڌ ٿيا آهن ساڻا

ڪافي روپ ڪوهياري (پيروي بروو)

شل نه رُسي مون راڻو، سور مون کي سڀاڻو
راتيان ڏينهان خيال اهوئي، محب نه ڪر ماڻو
اندر اداسي منهنجو آهي، وسي بره جو پاڻو
اڻڙي بوند بهار جي، ڦوڳ ڦٽو سڀ لاڻو
مست مقيم ديس انهيءَ تي، دوئيءَ ناهي ڪو داڻو

ڪافي روپ ڪوهياري (بروو)

دلبر تو لئي جهاتي پاتم، ذوق زياده ذاتي آ
نور نظارو آهي سويارو، قرب وهائي ڪاتي آ
بي بره پڙڪو لايو، جان ڪنبي جند چاتي آ
پيائي واري پول ڀلڻ کون، ساري صاف حياتي آ
مست مقيم ڪي راتيان ڏينهان، ڪنو سڄڻ تو لاتي آ

ڪافي روپ ڪوهياري (بروو)

نور ٿيا نروارا، اظهارا دلبر دا
نورئون نور حقاني آيا، روح تنهين وچ مئن ته ريجهايا
راز ڪليا رهبر دا
نور ڏٺي هي ڏاڍي ڏيکالي، عبد ڳيا ٿيا قرب ڪمالي
پوش رهيا پرور دا
مست مقيم هر جا هادي، ضرب هئين تون لاحد لا دي

خوف ڳيا محشر دا

ڪافي روپ ڪوهياري (بروو)

اندر اُداسي آهي، ڪيچ پنهل ويو ڪاهي
وٺندو واٽ وندر جي، لوڪ لڳاپا لاهي
هن ته ندر کي نند نهوڙيو، پُور پلئي ٿي پائي
راتيان ڏينهان روح منهنجو، ساهه سڄڻ ڏي ساهي

مست مقیم سک وارن کي، جبل جهاڳڻ چاهي

ڪافي روپ جو ڳ

تون آن ظهورو ذات ۽ عاشق ٿي اظهار ميان
نينهن جو نعرو جو هن تون نانگا، پاءِ ملامت عشق جا گهانگها
طلب رکي تڪرار ميان
ڪافر ٿي ڏس عشق ڪمائي، لاڳاپا ڇڏ لوڪ جا لاهي،
سورهه ٿي سردار ميان
پيهي ڏس ته هي سر چاهي، هيٺ مٿي ڏس دم کي ڪاهي
الف آهين اسرار ميان
مست مقیم آهي اهوئي، چولي اندر ٻولي سوئي
سمجھي خيال خومار ميان

ڪافي روپ بروو

هون ڪافر عشق ڪي گروه ڪي، مسلم پير م ڌرتي هون

مسجد مندر جائون، رندي رمز م رهتي هون

جائون اُس ڳلي م، جت وري آپڪون آپ وسرتي هون

چوڙ ڪي دعوا دين والي، جڻيا ڳل وچ جڙتي هون

بي آستان ملڪ همارا، ڪعبا اسڪون ڪهتي هون

مرشد ڪي دواڙي جائون، ڪار نه ٻي پوءِ ڪرتي هون

چوڙ ڪي ست ڪنارا، چاڙهه انهيڻ وچ چڙهتي هون

هم مستي دي وچ، حال هستي دا پنتي هون

اسي خيال هميشه، بي خود باب سو پڙهتي هون

ڪافي روپ بروو

سُرھا ٿيا اٿم سڀر جڏي پرين پاٽم پير
اچن ساڻ هن کي، گهٽ لنگهائون گهير
ڏسي منهن ان جو، قند چڏي ويا ڦير
نظر ڪيائون نيئن سان، شاهي هيا ڪي شير
راتيان ڏينهان مقيم جي، هيئنڙي آهي هير

ڪافي روپ جو ڳ

درد مون کي داغ ڪيا، سهڻل تنهنجي سور ۾
راتيان ڏينهان تات تنهنجي، ٻي نه ڪا بات ڪنهن جي
گولي گڏيو هيءَ پنهنجي، پلپل آهي سو پور ۾
دل کي ملڻ جو شوق آءِ، راتيان ڏينهان اهو ذوق آءِ
محبت ايها سو موڪ آءِ، نوري نظر تنهنجي سو نور ۾
ازلي هيو رايو ايهو، پيچ پرين توسان پيو

مست مقيم مست ٿيو، گهايل تنهنجي سو گهور ۾

ڪافي روپ جو ڳ

پلي آئين پلي آئين، تون محب مٿا
مرشد پيارا نور نيارا، چاڪر هي تون چائين
آسري توهانجي هيءَ سائل سدا، گولي هيءَ گڏائين
اندر اداسي منهنجو سدا، لنوڙي تون ڪا لائين
مست مقيم جو عرض اهو ئي، محبت مچ مچائين

ڪافي روپ ڪوهياري

سڄڻ ڪي ٿي ساريان، نينهن نهوڙي آهيان
پرڻ سندي پار جي، خاڪ لڱن ڪي لايان
ڏينهن ته سارو ڏک ۾ سورن ساڻ گذاريان
دردن ماري مون آهيان، هيٺو حال ٿي مون پانيان
راتيان ڏينهان روح ۾ محبت مچ مچاين
سيد سندي سڪ ۾ ويٺي نير وهايان
محبت جي ميدان ۾ اُلا عشق اڏايان
سوز پريان جو ساه ۾ ڳڻ ٻڌي ٿي ڳايان
هلي هوت پنهل ڏي، پوءِ پيرين گهگرون پايان

مقيم عشق انهيءَ مئون، لک ڀلايون ٿي پايان

ڪافي روپ جو ڳ (بروو)

اڪيان تيڙي يار لُٽيا ڪيئي هزار هزار
نظر تسادتي ڪيئي ڦاسايا، چشم سندي چمڪار
مئن ته مسافر ڪي جادو لڳايو، جلوو ڪري جنسار
مئن ته نمائئيءَ تي ڪيا سداء، سيف سيني سٽڪار
حسن تسادا جنهن ته ڏٺو، اتي بره ڪري پلڪار

مست مقيم وٽ ذوق تنهنجي ۾، ڇريون ڪن ڇمڪار

ڪافي روپ جو ڳ (بروو)

بوندان بره جون وسن وسن، عاشقن جي خيال تي
محبت جي ميدان ۾ سورهم سانگ نه رکن رکن
موتوقبلل مري جيئن ٿا، راز رنديءَ تي رسن رسن
مقيم جيڪي محبت موهيا، روز پرين ٿا پسن پسن

ڪافي روپ سورٺ

سهڻا سائين نال اسانڌي نيڻ ڪٿي تون نهار
رهبر سائين هن گولي ڪي پيالو ڀرت پيار
هي نمائي مت وڪائي، سوڍل تنهنجي سائين،
مانديءَ ته ڪا مهر ڪيو هڪ وار
سڪ ته مانڪي تنهنجي آهي ٻيو نه ويندس ڪاڏي ڪاهي،
جهڙي تهڙي تڏي تنهنجي پيئي هيءَ پينار
ٻاجه ٻانهيءَ تي ڪيو ٻڍل هيءَ سڪي ٿي لئي وصل،
آسروندي آهي اصل جڏو جيءَ جيار
مست مقيم جي هيءَ سدا دلبر مان کون ٿيءَ نه جدا،

راتيان ڏينهان جاتي ڪاٿي گوهر گڏ گذار

ڪافي روپ جوڳ

ڪئن ڪيان وڃان ڪاڏي، دل منهنجي بيوس آهي

راتيان ڏينهان روح منهنجي ۾، تار ايهائي آهي

من اداسي منهنجو سدائين، قرب ڪارڻ پيو ڪاهي

منڙو منهنجو مشتاق آهي، ساه تڏهن پيو ٿو ساهي

مست مقيم جي دلڙي ايڏاهين، دم دم ليئڙو ٿي پائي

ڪافي روپ ڪنڀات

انڌا نه ڄاڻن عام اسان مستيءَ منجهه مدام
رمز انهيءَ کي ڪين سڃاڻن، غافل ڀاڻن گام
فڪر انهيءَ کي ڪين سڃاڻن، لاقان مارن لام
ڀڳڙا پاڙي عشق حسن ڪئون، تازو ڪاڻن طعام
ذوق وارن کي ڏسي نه سهن ٿا، خودي ڪرڻ پيا خام
غافل آهن بحر انهيءَ ڪئون، سنجھه صبح ۽ شام
گلا غيبت ريءَ اصل انهن کي، ڪار نه آهي ڪو ڪام
مست مقيم کي راتيان ڏينھان، بديل پياري ٿو جام

ڪافي روپ جوڳ

قرب پنهل جي قابو ڪئي هان، ايندا شل نيندا هيءَ نال نمائي
پرت پنهل سان هيم پياري، هيڪل چڙي ويا هت هڪ واري،
مهر ڪندا شل، آهيان عيبن هاڻي
اندر ڪي آءِ سرس سدائين، جيءَ منجهه جهوري جانب جائي،
ڪين چڙيندا، شل سڄڻ سڃاڻي
دل ڪي ڪيو آءِ راتيان ڏينهان، عشق تنهنجي ۾ ڪيان هت ڪيهان،
سور انهيءَ ۾، وتان سڏائي
مست مقيم ڪيو تنڪي، روح لڌو جنهن ته رانجهن ڪي،

وحدت انهيءَ مه وٽان ويڳائي

ڪافي روپ سورٺ پيروي (ٽان چنچل)

يار مون ڏي ٿو اچي، مون ڪيان سينگار

ذوق ذاتي ۽ صفاتي دلبر يار جو، قرب ڪاتي منجه ڇاتي

بره ٿيو بهار اچ

سور ماري هيءَ ويڇاري لئي وصل دلدار اچي، هڪواري دل جياڙي

نينهن ٿيو نروار اچ

نينهن لاتم مون سڃاتم اي پرين تو کي صنم ڄاڻ ڄاتم پيچ پاتم

خوب ٿيو خومار اچ

سجدو ڪيم سرُ ڌريم تنهن اڳيون جان فدا، حال هيم جيڪو چيم

جند ڪيو جنسار اچ

مقيم آيو گهور گهايو، يار سهڻل جي نظر ساهه سعيو روح راڻو،

دل ڪيو ديدار اڄ

ڪافي روپ جوڳ

ڪڏي ملندين تون جاني، تولي دلڙي ديواني
راتيان ڏينهان اصل اسان کي، بره لائي بيراني
مشتاقن سان دوست ملڻ جي، محب ڪيو مهرباني
شوق تنهنجي ۾ مون ته وڃائي، جوين هيءَ جواني
تنهنجي سڪڻ ريءَ ساهه منهنجي کي، هيئنڙي اتم حيراني

دڳ هن تي مست مقيم ڪي، نينهن ڏٺو نيشاني

ڪافي روپ پيروي (ڪانرو پريات)

ڇه ڇه چمن ۾ گلزار لائي، پيرو پونرن جان بلبل مچائي
رنگا رنگ گلڙا ڪليا هن ڦلڙا، پتنگ تنهن تي ڏين ولڙا
سندو مچ محبت، ملين ڪا واڌائي
نازبو نظارو ڏاڍو هولايو، پرتئون پيچ تنهن سان مثل مون ڪو پايو
وڻن واس سرها، عاشق سدائي
رابيل جو رايو گلاب بهاريو، سورج مندن تي وڌي سينگاريو
ٿانگر تهڪ ڏئي، گل ڪا ڪلائي
مقيم گلن تي مست موالي، چلي چاه مئون ٿو هر دم چالي

ٻڌل عشق ايهو، ڪيڙو عطائي

ڪافي روپ بنس

ملڪ مولا جو شال ڏسان، ڏونگر ڏوري مون پرين پسان

باري پند بڻ جو، راه وٺي مون رڙهي رسان

رايو تنهنجي روح ۾، وٺن تنهنجي مون تہ وسان

آهي اڪير مقيم ڪي، چاه منجهارئون چسان

ڪافي روپ جهنگلو

جوش جلايم جانب جيءَ کي، روز ڪيان ٿي پرہ پڪارون

هيڪر وئين منھڙو ڏيکائي، ڳڻتيءَ انهيءَ وڌو مونکي ڳاري

تاب تپايم تن ۾ ڪي تارون

خوش ته اهو ڏينهن باغ بهاريا، پير جڏي اچي تو ڏولڻ پايا

محب ڏيکاريون ڪي محبت ماڙون

اچڻ تنهنجي سان هي ساهه سينگاريو، وڃڻ تنهنجي ڪو ٻارڻ ٻاريو

سور سڪايم لهڻ ڪي سارون

مست مقيم لڳو تنهنجي لاري، سجدو ڪري ٿو تو کي سنڀاري

تو ليءَ وجهي ٿو ڪي فڪر ۾ قارون

ڪافي روپ جو ڳ

اهو پرين تون آهين، پول وچون چو ٿو آڻي
راتيان ڏينهان تون ته سدائين، روح ٻئي ڪنهن سان ٿيو هاڻي
ڏس ڏيان ٿو توکي اهو ئي، طلب توڪل جيءَ سان ٿاڻي
اولو لاهي ٻانهپ وارو، چو منجهون تون ڇاڻي
مست مقيم ڳالهه انهيءَ کي، ڄاڻ منجهئون ڏس ڇاڻي

ڪافي روپ بنس جو ڳ

پند عشق جا جيڪي پڇن، سر جو سانگو سورھ ستن
محبت سندي ميدان ۾، عاشق اچي جوشئون جلن
وحدت واريءَ سو واٽ ۾، گوهر اهي گويون کتن
راتيان ڏينھان رند راءِ لاءِ، جوڳي اهي نند ڪين ڪن
سڪ سوز ۾ سرھا سدا، غير سنديون ڪوئيون ڪتن
اکڙيون سدا خمار سان، نينھن جي نشي پوتيون وتن
پنھنجو وساري سو پاڻ کي، جھاتي پائي جانب جھٽن
سچڻ سندي سڪ سوز ۾، مخمور موھيا وتن

مست مقیم مجاز کئون، مانجهي اهي منهن نه متن

کافي روپ بروو

اسان نينهن منجه راضي، جيئن وٽي تئين واه واه
جيئن چوائين تئين چوان ٿو، بي حد بنايو بازي
توڙي اسلامي آئينون ڪفر ۾ ڇا ته ڪندا اتي قاضي
ڪاٿي ڄاڻائين ڪاٿي ڀلائين، ڪاٿي ڪرائين آزي
شيخ ڪرين توڙي مشائخ، ڪي مست ڪرين تازي
هيڏانهن هوڏانهن پاڻي آهين، هن سان ڪرين ٿو نازي
هٿئون هاڻي هم اوست وارو، سر سڪاريو سازي

مست مقيم رمز سڃاڻي، غير ڇڏي ٿيو غازي

ڪافي روپ بلاولي جو ڳ

آءُ پرين تون آءُ، تو لئ ڏئي ڏينهن ٿيا
راتيان ڏينهان ايڏاهين، تو ريءِ اچي نڪو ساءُ
دل منهنجي ڪي درد تنهنجي م، گهور لڳم ڪو گهاءُ
سر پنهنجو ڪيان مهماني، هاڻ اچي تون ڪاءُ
ملڻ ڪاڻ هن عاشق ڪي، طلب آهي ڪو تاءُ

مست مقيم ڪي جاڏي تاڏي، نظر اچي ٿو ناءُ

ڪافي روپ جوڳ

اچي پرين مل جاني، سڄڻ منهنجا سيرانِي
لَنو لعلن وئين لائي، مونڪي سو ڪين ٻڌائي
محبت مچ مچائي، ڀرت لائي پريشاني
سڪ مون ڪي ساڙيو جائي، ٻڍل تو ڪا رمز لائي
مست ڪي خيال ويو ڪائي، بره لائي ڪا بيراني
مقيم موهيو تنهنجي ماڻي، طلب مون يار ڏانهن تائي

مُهاران محب موڙي آڻي، وسائج هيءَ ويرانِي

ڪافي روپ پرياتي

حسن توهان جو پيار، ملڪ لتي ٿو سارا
زلف ڪرائن زاري، ڏنگڙا ڪارن ٿا ڪاري
بي بشيهر باري، نانگا هڻن ٿا نعرا
پروان پنيون سي ڪاريون، تيزئون تڪيون تلواريون
چشمان چئن چوڌاريون، پرتئون ڪرن پسارا
ڏاڍي لبن کي لالي، سائل ڏسن ٿا سوالي
عاشق اتي پوءِ حالي، قربئون ڪن قرارا
ظاهر مقيم ذاتي، صورت تنهنجي سڃاڻي
لنوَ تو سڄڻ لاتي، نازڪ ڪيون نظارا

ڪافي روپ ڪلياڻ پيروي

اڱڻ منهنجي آيو جاني، ڪريان قربان جند ساري
سنپاريائون هيءَ پنهنجي گولي، اصل کان جا هين ٻولي
چڱي سيد هيءَ ٿولي، سندي سردار سرداري
مڏي ۽ مال حڪمت جان ڪيان قربان سڀ پنهنجا
رڪان خيال نه ٻي ڪنهن جاءِ سواءِ جانب جنساري
وچوڙو هو ورهين جو، لاثائون اچي ننڍر هن جو
ڪيائون قرب ڪرم پنهنجو، وڌائون محبت سندي ڳاري
مست مقيم سڄڻ آيم، پيچ جنهن سان اصل پاييم

اڱڻ تن جي ته نوايم، ڏنم تجلي ڪا چوڌاري

ڪافي روپ بنس

مٺي ڏي يار مٺي ڏي يار پاڪرول تنهنجو رايو
نهوڙيو ناز نيئن سان، تنهنجي گهورن گهايو
ٿيا جو نينا نظاري ڄا، رکي رمزن سندو رايو
چٿيون سيف ابرن جي، ڪري سڄڻ مونکي سعيو
هن مست مقيم سان جاني، ملي لٺوڙي اچي لايو

ڪافي روپ ڪنڀات

مڙي گهران نه مال، آهيان سر جو سوالي يار
طلب اندر جون تاريون ڪولج، پيائي وارا ٻول تون ٻوڙج
بيحد هان بيحد
ڪامل ڪج تون قرب قرارو، نينهن هٽائج نرتئون نعرو
عشق ڪيو اظهار
راتيان ڏينهان وائي ايهائي، ٺٽو مونڪي تو جيڪا لائي
طلب ڪيو ته تيار
مست مقيم ڪي محب ملائج، پير اڱڻ تون پيارا پائج

نيٺ وهن ٿا نرتئون نار

ڪافي روپ بروو

جانب منهنجي جيءَ ۾ لائي ويو ڪا لوري
هڪ ڦٽيل فراق جي، ٻيو ڏک ٻڌي آءٌ ڏوري
دل ڪسي دلدار ويو، ظالم ڪري زوري
بيراڳڻ هيءَ ٻَر ۾ ڇا کون ڇڏي ويا چوري
مست مقيم.....

ڪافي روپ ڪوهياري

ساميڙا لنو لائي ويا، مٺي ڪي ٻڌائي ويا
اُٺي آڏيءَ رات ڪي، جوڳي ڪي جڳائي ويا
خوش ٿي ويٺا ملڪ پنهنجي تي، هت سور ۾ ساهه سڪائي ويا
راتيان ڏينهان روح منهنجي ۾، طلب جي تارون وڃائي ويا
ماڻي سان دل موهي مقيم جي، سيني سڪ سمائي ويا

ڪافي روپ ڪنڀات

هندو نه مسلمان، آهيان عشق جو امام
سُني شيعي سان نه ڪم اسانجو، سڀ ڪنهن سان سلام
عشق ملامت قرب اسان جو، خلق چوي توڙي خام
ڀرت جو پيالو پياريو، طلب نه رهي طعام
مست مُقيم کي هر دم هادي، ٻڌل ڀري ڏي جام

ڪافي روپ مانجه

عشق جڏي سر آيم ڪافر نام سڏايم پير پرت مڙ پايو
راه عشق جي مرشد ڏيکاري، تنهن مئون پيڙهي سڏ هيءَ ساري
سٺ شريعت سان، گل ڳانا جڻيان جڳايم
عشق جو شعلو مون تي پيڙو، حياءُ عقل مون کئون ويڙو
دردن جو دهمان، سولي تي سر چڙهايم
عشق اسان تي ڪاهي آيو، گهور نين جي دل کي گهايو
جبل سارو جولان، ڀاڱ انهيءَ سان هڪدم ٻاريم
مست مقيم کي وحدت وائي، عشق پڙهايو باب خدائي

ڪفر نڪو اسلام هر جاءِ حق سڃاڻم

ڪافي روپ پهاري

هجر تنهنجي ڪيو حال هيٺو، غمخوار تنهنجي ڇا صلاح
سڪ تنهنجي ۾ اندر اداس آهي، ميخ لڳي آءِ من منهنجي ۾
منار تنهنجي ڇا صلاح
نينهن تنهنجي ۾ پيارا هر دم پوڪاريان هر هن مخمور مست ماندي
مختيار تنهنجي ڇا صلاح
آتش عشق تنهنجي ۾ سڙي ساه سينو منهنجو، دام تنهنجو آءِ ڪي دلبر
دلدار تنهنجي ڇا صلاح
مست مقيم سان مٺڙا جدائي تو ڪي نانهين، ثابت آهيان سڪ تنهنجي ۾

تنهنجي ڇا صلاح

ڪافي روپ پهاري

مٿا هن واراڻُ مون کي، سڏي سُڪي پيارين ها
آلائي ڇا صُبح ٿيندو، نمائيءَ ڏي نهارين ها
ملڻ لاءِ يار مون تهنجي، اُڌاريم ڪانگ اڻ ڪيئي
پلائي جو ڪري پيرو، ڏکيءَ کي منهن ڏيکارين ها
پيالو يار ڏئي مون کي، وري پوءِ ڇو سڪايو ٿا
ايئن واجب نه هو تو کي، سڪايل کي سينگارين ها
ملين جي تان اڻ مل، حياتيءَ کي بقا ناهي
گريان سُر ساه سڀ صَدقي، جڏيءَ جو جيءُ جيارين ها
رهي ٿو مَسْت هي ماندو، مُقيم تو لاءِ سدا سُھڻا
هُجين هان پرين مون ڏي، مُحَب معشوق مارين ها

ڪافي روپ سورٺ

عاشق اچين جي هن عشق ۾ وحدت منجهئون وڪڙي وڌاءِ
مردن سنڌي ميدان ۾ جي تون اچين جوڳي ادا
سِرَ کي سڪ سوز مئون، گوهر ڪٿي گهوري گهماءِ
ڪثرت سنڌي هن ڪوٽ کي، خوني خنجر ڪٿي ڪپاءِ
نرتئون نهوڙج نينهن سان، مانجهي اُتي منهن نه متاءِ
خطرا گهڻا ٿي هن خيال ۾ هڪل ڪري تن کي هٽاءِ
ظاهر باطن گڏ ذات سان، هر هر ايهو هوڪو هُلاءِ
مست مقيم هن موج سان، ٻولي ڪڏهن ٻي نه ٻڌاءِ

سِرَ کي سڃاڻ سِرُ ٿي اِيهو، قريئون اچي ڪوئتل ڪڏاءِ

ڪافي روپ جوڳ

اُٿي عمر ساري مٺا دم گذار مٺا دم گذار پلڪ نا پهر
ميان مال مڏيون ڪم ڪين ايندءِ، سنڀار پاڻ پنهنجو هتون دوست نيندءِ
چڏي اهو ويندين، شاهي تون شهر
راه رب جي جا ڪون جيئن تون، پري عشق پيالو پُر ڇو نه پيئن تون
هلندءِ ڪون اُٿي، ماهي ڪو مڪر
مست مقيم رکج خيال خاصو، بنان عشق جي ٻيو وٺ نه پاسو

وهائج هتون، وئي وره وڪر

ڪافي روپ پيروي (ڪانرو پريات)

سنگهارن کي ساري رنم رات ساري، عقل هوش ويڙو بره بچي بيماري

پورن منجه پئي هان، ڪيان ٿي روز ڪيهان

نشي نينهن ني هان، گچيءَ گل جو ڳاري

جدائيءَ ۾ آهيان، ويٺي ٿي واجهائين

بره ڀلائي پانين، وسائي مون واري

دلبر ويس هن ۾، ڏسان شال صحن ۾

ڏاڍي طلب تن ۾، مجھ نه گهوت گهاري

مقيم مست ٿيڙو، جهري جان جيڙو

پائي لعل ليئڙو، ڏئي ويم ڏيڪاري

ڪافي روپ جهنگلو

اُنا مينهن ملير مارن ڏي، موڪل ڏي ميان عمرتون امير

گاهه ڦٽا ٿيون ڏاڍيون گلزاريون، ڦوڳن هيٺ ڦرڙا پاريون

ڇاڪ اندر ۾ تن جا چير

بوندان بره اتي روز وسايون، جي ته ڏسين اهي ڪرين وحدت وايون

وڃني وسري اهي تنهنجون ماڙيون مير

ليمان لقمان ٿئي مون ته ڄاڻان، ڪاڻ اسان جو لُڙ ۽ لاڻا

طعام تنهنجي کون لڳن تيزئون تير

هند پٿرائيون ڪين وڻن ٿا، مهڻا مارن جا مانڪي ٿا

ڇا ته چوندا اهي وارث وير

مست مقيم چوي طلب ٿپايو، گهاٽو مارن جي گهورن گهايو

نيٺ وهن ٿا نرتئون نار

ڪانگل جا بيت

ڪانگل چئج قريب ڪي هيءَ جو هت مري
ڏسيون سير پرينءَ جا ڏڪن منجه ڌري
جانب جي ته جدائي ۾ گهٽيءَ منجه گري
تنهن لکيو ڪاغذ سڪ مان جو آيو عشق اري
مقيم جي ته منهنجا پرين هن وارث تي ور ڪري
چئ پرين بنان پرديس ۾ هن جو جيءُ جهري
ته مالڪ مير ملت جا ڏس تون ڏيان ڌري
ته جنهنجو سينو سوز ۾ اندر مچ پري
سو پرينءَ کون پري ڪئن ٿا ڪريو سر

کانگل چئج قریب کي، حال و جي ھڙو
جئن ڏيانءِ نياپو نياز سان، تون به نئين تھڙو
جو ڏکن ڏيل وڃايو، ٻيو ذکر لکان ڪھڙو
سائين لڳ سھڙو، مھرون ڪج مقيم سان

مھڙون هن مقيم جي، ڪج سائين سان صحبت
سورن صحت وڃائي، ٻيو حيران ڪئي حيرت
محبين سان محبت ڪئي، ڪامل تون ڪرائين

کانگل چئج قریب کي هٿ ٻڌي هڪر
چئ روئي تو روز گهڻو، جنهن کون وهن تا نيڪر
پرور لڳ پهچ اچي پير پري جيڪر
مھڙون هن مقيم تي ڪي وسائج ڪڪر
سائين لڳ سرور ميل محبت جا ڪرين

ڪانگل وڃ پرينءَ ڏي، پيرين پند ڪري
 ٻيو ڏيانءَ نياپو ناز سان، نرتيون ڏيان ڌري
 چئ سائل تنهنجي سڪ ۾ تو مشتاق مري
 جو ڪائي ڪين خوشيءَ مون، فراق منجهه ڦري
 توکي ساريون سڄڻا، ٿورا هن منجهه رڙي
 جو ٻيا به گهڻا هوا پر منهنجو تو لاءِ جيءُ جهري
 ايڏانهن نهاريان سڪ مان هت منهنجي ڪين سري
 مقيم سان ته منهنجا پرين وڃ ڪامل قرب ڪري
 جو صنم هن سائل کون پرور لڳ نه پري
 جو واحد لڳ ڪو وڙ ڪيوس ٻيو گهايل ڪين گهري
 جانب هن جڏيءَ جو جنهن وڌو جيءُ جڙي
 سو پرينءَ کون پري ڪئن ٿا ڪريو سپرين

ڪانگل چئج قريبن کي هيءَ جا حقيقت
 راتيان ڏينهان روح کي، ٻيو نانهن جيءَ کي جميعت
 اٿم آسرو ايڏاهين ڪر واحد وصيلت
 مون ۾ عيب اپار اٿي ٻيو بي حد بديعت
 نڪو گهران زيب زماني جو، نڪو آهيان طالب طريقت
 فڪر منجهه فقير کي ڪراءِ فائق فضيلت

تو وٽ ڪانهي ڪمعت، ڪر قرب پنهنجو ڪيچيا

ڪانگل چئج قريب ڪي سخن هيءُ سارو
ٿئي ٻاجه ٻانهيءَ تي ڪيو سڀني سنيارو
اوڪا گهير گهڻيون جاتي مونجه ڪيو مارو
اتي مست مقيم ڪي هٽاءِ نينهن سندو نعرو
وحدت جو وارو، واحد لڳ وڃراءِ تون

ڪانگل چئج قريب ڏي هيءُ جا ڳالهه ڪئي
ته بي حد پئي هان بند مه هائي جيڪا توکي وڻي
هن ڪمڻيءَ ڪچايون ڪيون، ٻيو وڌس حرص هڻي
هاڻي ڪري ٿو آزي، عجز مون ته جيڪا منهنجي رب بڻي
دلبر درس ڪئي مڻي چڏ جاءِ مدس ڪي

ڪانگل وڃ قريب ڏي، جلد تون جاني
جهيڙا جڻيون تنهنجا ڪيم ڳچيءَ جي ڳاني
دُرس خوش آهيان دل مه هان دلبر تو داني
حاتق حقاني ڪئي ميلو ڪج مست مقيم سان

ڪانگل وڃ قريب ڏي پانڌي ڪٿي پيغام
درس پيو اٿم دل ۾ دلبر تنهنجو دام
هڪائي سڪ سوڙهو ڪيو، طلب نه رهي طعام
مير مڪي جا ڄام ڪر ميلو مست مقيم سان

ڪانگل وڃ قريب ڏي، پر ڳالهه ڪجانءِ سچي
چئڻ محبت جي ميدان ۾ پيو مقيم مچي
ڪڻ تون بار بدڪار جا ڪامل ڪج نه ڪچي
دلبر پاڻ اچي ڪٿي ڪج ميلو مست مقيم سان

ڪانگل وڃ قريب ڏي، روهن مئون ته رسي
ته وٺايم واٽ وجود کي، جا رهبر راهه ڏسي
ڪامل هن ڪمڌات ڪندو، قربئون ڪين ڪسي
هاڻي پرين تو کي پسي ڪٿي راضي ٿيندين روح سان

بيت مترفق

زُلف يار ميڙي ديان، ويڪڻ نال لڙدام قسم پرور دام
جنگ اھين وچ جوئي آوي، مرد اهو مردام قسم پرور دام
ابرو تنھان دي جوئي ويڪي، سيرُ ڪري هن سر دام قسم پرور دام
نڪ نشاني آھي حقاني، ڪيا بات ڪري بردام قسم پرور دام
نيڻ نوازيل نور ڀريل، روشن هن رهبر دام قسم پرور دام
اڳيون تنھاندي لعل ڪيا هن، جو چپ چرن تنھن دلبر دام قسم پرور دام
لب سڄڻ دا ايون ويڪو، ڇا جلوه ويڪ قمر دام قسم پرور دام
مست مُقيم ڪي وائي اھائي، جو ڇا هي تاب قمر دام قسم پرور دام.

وہ دلبر سھڻا من موھڻا، هن نال اسانڙي ٻولو بي
ابرو تمھارا عرش الاهي، چشم دلبر چولو بي
حسن تسانڙي مئڪون موھيا، لعل لبان هس ڪولو بي
مقيم نماڻا نوڪر تيڏا، واڳ وصل دي مولو بي

آهو عين عجيب سچڻ دي، گهور تنهن گهايا مئن ۾ پايا
 حسن تنهان سا ڪيا مئن آڪون، شمس قمر سرمايا مئن ۾ پايا
 هڪڙا ڪريندا سينگار عجائب، ڏوجها رنگ رلايا مئن ۾ پايا
 اڪيان ميٿيم تيڙي مست مقيم ڪون هر داه هادي سخن سمجهايا مئن ۾ پايا

عاشق نمائي در تيڙي تي، عمر گذاري ساري ڏس هڪ واري
 نال اسانڙي ڪڻ نيڻ نمائا، ڪر صاحب لڳ ستاري ڏس هڪ واري
 نازين نال دل لت نيتوئي، ماڻي تسادي ماري ڏس هڪ واري
 مهڻا تسادا سر ميڙي ڪون، صحت عجب سينگاري ڏس هڪ واري
 مست مقيم ڪون خيال خدائي، طلب تيڙي دل تاري ڏس هڪ واري

نرگس نين سُهڻي سياه سچڻ دي، هن ناز پري نروار ڏوهين
 ڪاڪل صنبل حلال ڪريندي، مشق خطن تاتار ڏوهين
 لب مرجان لعل بدخسان، قند شڪر گفتار ڏوهين
 قامت دلبر سرو صنوبر، طوبا ميڪون هين رخسار ڏوهين
 شان شبر شبير دي هن، دوست مينون درڪار ڏوهين
 حسن حسين حمايت ميڙي، مولا دي مختيار ڏوهين
 مست مقيم حامي دن حشر دي، ٿيسن نبي علي سردار ڏوهين
 اڪيان ميڙي يار ديان، ڪجليون ڪاري، توبه زاري

ويڪڻ نال من موهيندا، سُرَت نيون ساري، توبه زاري
گهايل دل ڪون گهاءَ ماريندا، چوڪ ڏيون چوڌاري، توبه زاري
ابرو سيف ستن سٽڪار ڏاڍو بره بچايم باري، توبه زاري
مست مُقيم اڳيان سهڻيان دي، گل ڳچي وچ ڳاري، توبه زاري

ظالم زلف سڄڻ دي، جو ڪيڏي خون جگر دي، قسم حيدر دي
ڪاڻ ماس هڏان ڊا، ٻارن باهه بره دي، قسم حيدر دي
ڪالي نانگ بشيهر وانگون، مارن ڏنگ زهر دي، قسم حيدر دي
چشمان ڪريندي چاڪ اندر وچ، ابرو تيغ تبر دي، قسم حيدر دي
لب سڄڻ ڊا ايويڻ ويڪو، چا جلوا ويڪ قمر دي، قسم حيدر دي
مئن نمائي ٿيس اياڻي، چا جلوا ويڪ قمر دي، قسم حيدر دي
مست مُقيم نماڻان ڪيا ڪري، جو پيس پيچ ازل دي، قسم حيدر دي

دلبر ميڏا نور نوراني پاڪ پيشاني، قسم حقاني
ڪاگل ميڪون قيد جو ڪيتا بره لائي بيراني، قسم حقاني
چشم دلبر دي چور جو ڪيتا، ابرو سيف ايراني، قسم حقاني
نٿ نراڪت نڪ وچ لاتي، بولو بينسر ڪيو مستاني، قسم حقاني
جب سڄڻ ڊا لعل چا ويڪو، چا محب اڳيون مرجاري، قسم حقاني
ٿلڻ سڄڻ ڊا مور چا ٿلندا، ڪران قمر قرباني، قسم حقاني
موهيو مست مُقيم ڪي مام انهيءَ، جو هين راز رباني، قسم حقاني

جوگي آيا جڳ ۾ مئي پريا مهراڻ
سڪ گهڙي هين ساھ ۾ محبت پريائون ماڻ
ماري نفس مدعي کي، پري ڪيائون پاڻ
موهيا مست مقيم چئي، ڄائي پيا هن ڄاڻ
وحدت جا وٿاڻ، ڪٿي ويراڳين وسايا

سسئي جا بيت

پلپل پُنهل يار، مُونڪي پُور پون
تُون ندر تي نندُون ڪرين، تڏهن هوت وڃن
جيڪي ڪيچ پُجن، نندَ نه ڪم تنهن جو

مُونڪي پون پُور پلپل پُنهل يار جا
سهسين اُڀرن ساهه ۾ سڄڻ تهنجا سُر
جانب وڌم جنبور، ڪٿي محبت جا مُقيم ڪي

پلپل پُنهل يار جا، پاءِ ويٺي پُڄ
رُندي رات گذار تون، ڏينهان ڪين ڪُڇ
تڪيم شهر ڀنڀور ۾، ڪري من ۾ مدائي
هاڻي گهر گهر گدائي، ڪندس محبن ريءَ مقيم چئي

پينر شهر پنيور ۾ مون گهايل ڪين گهاريان
وئي ورو لها ويا هاڻي هنجون ٿي هاريان
ڪنيون پير پنهل جا ترئون نهاريان
سڄڻ ڪي ساريان من ٻارو چو ٻاجه ڪري

اديون ٿي اٿم آسرو منهنجو ٻارو چل ايندو
ورتيون نمائي پاڻ سان نندر هيءَ نيندو
مست هن مقيم ڪي اچي دلا سو ڏيندو
گولي گڏيندو ڪٿي ٻارو چل ٻاجه سان

ڏهاڙيون ڏڪيءَ ڪي ڏڪن ڏيڪاريو
هڪ ته نڪري آه اندر مئون ٻيو تن جي تاب تپايو
هڪ بره ٻيو باهه ٿيون سورن سڪايو
جودئون جاڳايو جوش ته جتن جي جيڏيون

هڪ سور ٻيو سڪ ٿيون وحدت جي وائي
چوٿون چلڻ چاه مئون ڪرڻ ور سان وڏائي
ڇهون چنڻ نانهن ڪو ستون صفائي

اٺون اٺڻ اُڪير مٿون، جو ڪئي جاني جدائي
نائون نند نانهن ڪا، ڏهون ڏونگر ڏڪيائي
يارهون ساڻ يقين جي، ڪئي رهبر روشنائي
ٻارهون ٻاڻ پوڄ سان، تيرهون توڪل تڪڙائي
چوڏهون چاڪ جگر جي، گهايل هيءُ گهاٽي
پندرهن پور پنهل جو، اٺم مقيم مولائي
سورهون سڪ سبيل ٿي، سترهن سوائي
اٺارهن ته اُٿي هلي، جو ڪنهن نائي نوائي
اٺويهون آئي، ڪٿي وره ڪيس

سسئي جون ٽيھ راتيون

پھريون رات پنڌ ڪري، ڏانگھا آيس ڏير
پنھل نيائون پاڻ سان، ڦنڊ ڪري ڪي ڦير
پانڌي موٽيا پوئتي، پويان ڪري پير
هيءَ صبح ساري سير، هو سنجھي ساڻ ڦري ويا

ٻيءَ رات ٻاروچل ڏي، ڪامڻ هلي ڪھي
اچي پياھيس اوچتا، خطرا خيال ڪھي
ويندا ڏينھن لھي ڏفريندي ڪي ڏک م

ٽين رات ڪري تات، سرتيون سڄڻ جي
ملي مانجھي آئي سانجھي، ٻي آءُ سڪ نه ڪنھن جي
ڪري بات ملي ڏات، ڀرتيون پنھل جي
توڙئون آءُ تنھن جي، لڪي روزاڙل ڪئون

چوٿين رات چريءَ کي، بره ڪيو بيران
ٿي سڪي گھڻو ساه م، هوتن لاءِ حيران
هڪ هئي محو مجاز م، ٻي ڀرت ڪئي پريشان

محبت جو مٿان، ڏوري شال ڏسان وڃي

پنجين رات پرين جو پليل جاڳيس پور
ڪنهن کي سائي ڪين ڪي، محبت جو سُور
هڪ درد جاڳيو هوس دل ۾، سچڻ سندو سور
بره ڪئي پرپور ڪئي مستيءَ منجهه مقيم چئي

ڇهين رات چاتيءَ مون، ذڪر ٿيس ذاتي
ايس موج مستيءَ مون، پيو سور ٿيس ساڻي
وهي ويس وجود تي، ڪا قرب جي ڪاتي
جانت کون آتي، مولائي شل نه ميرڻين

ستين رات سرت مون، ڪيائين جاڳڻ جو جس
ته ملي هوت پنهل سان، قلب لاهيان ڪس
سڪ تنهنجي آءِ ساه ڪي، ڏونگر ڏي ڪو ڏس
ووڙي ڪندس وس، جيڏيون تنهن جت لئ

اٺين رات اٿڻ سان، ٿي سڪ مون سڏ ڪري
جانب مٽيءَ جو جت، هو ويجهو من وري

بيراڳڻ ته بلبل جيان، ڦيريون ڏئي ڦري
پرين وچ نه پري، متان ڏکي ڪري ڏونگرين

نائين رات نياز مئون، ڪيائين آزي لڳ الله
ڏونگر منجهئون ڏکيءَ کي، رهبر ڏسج راه
پنهل پارس مٽيءَ جو، جنهن کي ساريو آءُ ساه
وارث ڪجانءِ واه ڪٿي، مانديءَ جي ته مقيم چوي

ڏهين رات ڏکيءَ کي، ڏونگر ڏڪايو
جاڳي جو ته جتن کي، تو ڦٽيل ڦاسايو
وٺي ويا هي اوچتو، تو نشي نوايو
هاڻي صبح سنڀاريو، تو سات پنهنجو سسئي

يارهين ڏينهن يار ڏي، هيءَ هيڪلي هلي
ڏير به ويا هيس نڪري، ڇڏي ڳوٺ ڳلي
ڏسي بلائون برن جون، هيءَ پوئتي ڪين ولي
هاڻي جهولي ڪنهن نه جهلي، وئي رمندي روه ڏي

ٻارهين رات ٻروچ ڏي، هلي پورهيت پنڌ ڪري

ڏير به ويا هيس نڪري، ٿي ڳڻتيءَ منجهه ڳري
ساريو هوت پنهل ڪي، ٿي محبت لئه مري
هاڻي ڏونگر ڀڄ پري، متان ساڙي ڇڏئي سسئي

تيرهين رات تڪڙ مون ٿي وجهي وڪ وڌي
قتيل هئي ته فراق مه پيو ڳڻتيءَ اچي ڳڏي
سڪايل هئي سور مه روئڻ منجهه رڌي
ٻاروچل ٻڌي، ڪڍي ويا هيس ڪڇ مئون

چوڏهين رات چرڪو، ٿي چوري چوڌاري
سڪ ساڙيو هيس ساهه ڪي، ڪري توبه زاري
ووڙي لهان نه ور ڪي، ڏي ڏاٽر ڏيڪاري
جا محبت جي ماري، سا ماندي ڇڏ نه مقيم چئي

پندرهن رات پنهل ڏي، ڪامن ڪيو پند
باري بگهڙ برن جاءِ تنهنجو پڇي ڪند
ڌاري ڏونگر ڏاڪڙا، تن مئون ڪري هند
سسئي لڌو سنڌ، ڏڪيءَ تنهن ڏونگر جو

سورهين رات سرتين ڪي، سسئي اتو هينءَ

جهليو ڪين اوهين جيڏيون، مان ڪاڪيون ڪندس ڪئن

ڪاهي ويندس ڪيچ ڏي، جاتي پنهل سينءَ

توڙي ڪائن شينهن، ته به هاڙهي ملان هوت ڪي

سترهين رات سدير ٿي، ڏنائين دل ڪي دلاسو

جهاڳي ويندس جبل ڪي، لڳندم پنهل سان پاسو

راضي ٿيڻ راز ٿي، اهو ڪم آهي خاصو

محبت جو ماسو، وين ڪين وجود مئون

اٺارهن رات اٿي ڪري، چتو چيائين

ته وڃان هوت پنهل ڏي، جهڙڪيون جهائين

پڇي ڏونگر ڏور ٿي، ڪي متان ڪاهين

سڄڻ جني سائين، ڏونگر ڏڪيچ تن ڪون

اٺوهين رات عشق مون ڪيون سسئي الاهون

ته موت مديني جا ڏٺي، دلبر ٻڌي دانهون

ڏسي پير پنهل ڄام، هاڻي نهاري هون

هن اجهل جون آهون، شل پونديون ڪن ڪريم جي

ويھين رات وصال جو هن کي ذوق ٿيو ظاهر
پرتيون چوي پاڻ کي، متان ڪوڙي ٿئين ڪاهر
هلندس هوت پنهل ڏي، شوق ٿيندم شاعر
هاڻي محب سان ماهر ڪندو، ڪامل ڪيچ ڏئي جو

ايڪوهين رات اُٿي ڪري جانب وهائي جر
تون دانہ دلين جو ڏئي، والي ملائج وڙ
صاحب سرتين وچ ۾، ڪامل ڪٽائج ڪڙ
هاڻي ڀوڳڻ جهاڳيو بڙ، ڏهاڙيون تہ ڏکن ۾

ٻاوهين رات پروچ جا، هن کي دل ۾ پيا دليل
هڪ باندر بيحد برن ۾، پيا ڪرن الگار ايل
اتاهون لنگهائج تون ڏئي، قرب ساڻ قليل
هاڻي خطرا لاه، خليل، بيراجڻ جا برن ۾

ٽيوهين رات ٽڪر مون، هلي پورهيت پير ڪئي
جانب جيڪو جت هوس، تنهن جاڳڻ ڳئي
سڏي سائل سڪ مون ۾، هٿڙا هيٺ هڻي
جيڪا والي کي وڻي، سا پينر ڀلي پانيان

چووهين رات چلي هلي، ساجهر منجهئون سڪ
ڏکي نه ڏونگر جا لنگهي ويندي لڪ
منهن جي پنهل يار سان، ٻولي اٿم هڪ
چولي ٿي اٿم چڪ، کڻي پنهل ڪاڻ پند ۾

پنجهوهين رات پنهل جو هن کي اچي په پيو
ويندس هوت پنهل ڏي، منهنجو جاڏي جت ويو
لا اله الا الله محمد رسول الله، اهو هنياين هل
ڪلمون چئي ڪل ملي هوت پنهل سان

داستان مرشد مست محمد مقيم صوفي القادري

تاريخ 23 ذوالحج 1361 هـ

بقلم سليمان فقير

از جهان خان

